

РЕШЕНИЕ

№ 1265

гр. Пловдив, 20.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Борис Д. Илиев
Николай К. Стоянов

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разгледа докладваното от Стефка Т. Михова Въззивно гражданско дело
№ 20235300501664 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и следващите ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на М. П. К. ЕГН *****, подадена
чрез назначения му по делото особен представител адв.Д. Г., срещу Решение
№ 1624 /10.04.2023 г. по гр.д.№ 134/2022 г. по описа на Районен съд-Пловдив,
с което е признато за установено, че жалбоподателят дължи на УМБАЛ
„Свети Георги“ ЕАД, с ЕИК: 115576405, сумата от 435,70 лева – главница,
представляваща стойност на предоставена медицинска помощ с изпълнение
на алгоритъм по клинична пътека № 50.1 „Диагностика и лечение на
исхемичен мозъчен инсулт без тромбоза, при лица над 18 години“, по
време на болничния му престой, продължил от 16.10.2019 г. до 18.10.2019 г.,
ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване в
съда на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично
задължение по чл. 410 ГПК – 27.07.2021 г. до изплащане на вземането, за
която сума е издадена на 03.08.2021г. Заповед №7027 за изпълнение на
парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 12424/2021 г. по описа на РС
– Пловдив.

В жалбата се излагат подробни съображения за неправилност на така
постановеното решение.Твърди се, че исковата претенция на ищеца е неясна
и не ставало ясно как е формирана исковата сума.Поддържа се, че по делото
не е установено исковата сума да е в пряка и непосредствена последица от
престоя на пациента в лечебното заведение , тъй като диагнозата не
съответствала на обективното състояние при приема му и последващото

напускане на болницата, като не било спазено изискването за минимален болничен престой от 3 дни и не били извършени основни диагностични и терапевтични процедури. Искането към въззивния съд е за отмяна на обжалваното решение и постановяване на ново по съществото на спора, с което да се отхвърли изцяло предявеният иск.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД, с ЕИК: 115576405, със становище за нейната неоснователност.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК от легитимирана страна и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на обжалваното решение съобразно правомощията си по чл. 269, изр. 1 ГПК съдът намери, че същото е валидно и допустимо, поради което на основание чл. 269, изр. 2 ГПК следва да бъде проверена неговата правилност съобразно посоченото в жалбата, като се следи служебно и за спазването на императивните материалноправни норми – т. 1 от ТР № 1/9.12.2013 г. на ОСГТК, ВКС.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки доводите на страните, както и пределите на въззивната проверка, съдът намира следното:

Производството пред първата инстанция е образувано по подадена от УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД против М. П. К. ЕГН ***** искова молба, с която е предявен иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 109, вр. чл. 52, ал. 2 ЗЗО за признаване за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата 435,70 лева – главница, представляваща стойност на предоставена медицинска помощ с изпълнение на алгоритъм по клинична пътека № 50.1 „Диагностика и лечение на исхемичен мозъчен инсулт без тромболиза, при лица над 18 години“, по време на болничния му престой, продължил от 16.10.2019 г. до 18.10.2019 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване в съда на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК – 27.07.2021 г. до изплащане на вземането, за която сума е издадена на 03.08.2021г. Заповед №7027 за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. №12424/2021 г. по описа на РС – Пловдив. В исковата молба се твърди, че на 16.10.2019 г. ответникът е постъпил за лечение по спешност в УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД. Тъй като спешното състояние не е могло да бъде преодоляно в спешен кабинет, се наложило болнично лечение и ответникът бил хоспитализиран в Клиниката по нервни болести на университетската болница, втора база. Твърди се, че ответникът бил хоспитализиран в клиниката на 16.10.2019 г., в 17.50 ч., с приемна диагноза „Мозъчен инфаркт“. Към момента на хоспитализацията ответникът е бил с прекъснати здравноосигурителни права, които не е възстановил през времето на болничния си престой, продължил до деня на дехоспитализацията му 18.10.2019 г. На ответника е оказана болнична помощ с изпълнение на алгоритъм по клинична пътека №50.1 „Диагностика и

лечение на исхемичен мозъчен инсулт без тромболиза, при лица над 18 години", чиито изисквания са посочени в Приложение № 17А на Национален рамков договор за медицинските дейности от 2018 г. /НРД за МД 2018г./. При постъпване на пациента е съставена История на заболяването ИЗ/ №66217/2019 г. За лечението е издадена епикриза, в която са описани извършените медицински дейности процедури, консултации и изследвания, включени в диагностично-лечебния алгоритъм на КП №50.1. Пациентът е дехоспитализиран на 18.10.2019 г. с окончателна диагноза „Мозъчен инфаркт, причинен от неуточнена оклузия или стеноза на церебрални артерии/инсултус исхемикус регио трунци церебри. Хипертония артериалис. Атеросклерозис". Пациентът с напуснал лечебното заведение по собствено желание, с което прекъснал лечението си, за което се подписал в р. 20 на Декларация за информирано съгласие за оказване на болнична помощ и прилагане на диагностични и лечебни процедури от 16.10.2019г. В исковата молба се твърди, че към датата на постъпване в лечебното заведение, в периода на болничното му лечение, както и към датата на изписването му, ответникът бил неосигурен по смисъла на ЗЗО, поради което на основание чл. 109, ал. 1 ЗЗО е следвало да заплати сам стойността на оказаната му медицинска помощ по горепосочената клинична пътека, която била в общ размер на 435,70 лева, съгласно ценоразписа на болничното заведение включваща: образни диагностики, лабораторни изследвания, два консултативни прегледа от специалисти, два дни престой в клиниката. Твърди се още, че на 21.06.2019 г. ищецът изпратил покана за доброволно плащане до пациента, но до настоящия момент сумата не била заплатена.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба, с който е оспорил предявения иск като неоснователен. Релевиращи са идентични възражения с тези във въззивната жалба, че исковата претенция на ищеца била неясна и не ставало ясно как е формирана исковата сума. По делото не било установено исковата сума да е в пряка и непосредствена последица от престоя на пациента в лечебното заведение, тъй като диагнозата не съответствала на обективното състояние при приема му и последващото напускане на болницата, като не е било спазено и изискването за минимален болничен престой от 3 дни и не са извършени основни диагностични и терапевтични процедури.

От фактическа страна по делото не се спори, че на 16.10.2019 г. ответникът е постъпил за лечение в УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД. От представената медицинска документация се установява, че след преглед в спешния кабинет към болницата е насочен към лечебно заведение за болнична помощ. На същата дата ответникът е приет в Клиника по нервни болести на университетската болница, втора база. В периода на хоспитализацията той е лекуван по клинична пътека № 50.1 „Диагностика и лечение на исхемичен мозъчен инсулт без тромболиза, при лица над 18 години“. От представената по делото медицинска документация се установява, че спрямо ответника са проведени в пълен обем медицинските процедури и изследвания по посочената клинична пътека, като са били извършени изследвания от специалисти по образна диагностика, лабораторни

изследвания , два консултативни прегледа , които болничното заведение е посочило и в исковата си молба, поради което възражението на ответника за неяснота досежно как е формирана исковата претенция са неоснователни. Същевременно представените медицински документи не са оспорени от ответника, представляват официални документи, изготвени от длъжностни лица, в кръга на службата им, удостоверяващи факти с правно значение по смисъла на [чл. 179, ал. 1 ГПК](#), поради което са с обвързваща формална доказателствена сила за съда, в каквато насока е и [решение № 250/2012 г.](#) на по гр. д. № 1504/2011 г. на ВКС – III ГО. Ответникът е напуснал болничното заведение на 18.10.2019 г. преди изтичане на минималния болничен престой, указан в пътеката. При изписването си той е подписал информирано решение за преждевременно прекратяване на започналия престой в болничното заведение и на болничното лечение/диагностициране.

По делото е представена декларация за информирано съгласие за оказване на болнична помощ и прилагане на диагностични и лечебни процедури, видно от която ответникът е деклариал, че е информиран за диагнозата и характера на заболяването и за курса на лечение, както и че е запознат с реда и условията, при които НЗОК заплаща изпълнението на клиничната пътека, по която е постъпил, и с ценоразписа на медицинската помощ и услуги, предоставяни от ищеца, като е приел да заплаща същите в случай че лечението му не се заплаща от републиканския бюджет, от бюджета на НЗОК или от друг източник на финансиране. С оглед на така декларираното от ответника, следва да се приеме, че ищцовото дружество е изпълнило надлежно задължението си за предоставяне на информация по чл. 86, ал. 2, т. 6 от Закона за здравето. Предвид горното, съдът намира, че ответникът дължи заплащането на стойността на оказаното му лечение по клинична пътека № 50.1 „Диагностика и лечение на исхемичен мозъчен инсулт без тромболиза, при лица над 18 години“, възлизаща на 435,70 лв. Тази стойност се установява по безспорен начин от приложения по делото ценоразпис на болницата на платените услуги, предоставяни от УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД, утвърден със заповед на изпълнителния директор на лечебното заведение.

По така изложените съображения съдът намира подадената въззивна жалба за неоснователна, поради което обжалваното решение като правилно и законосъобразно следва да се потвърди, като на основание чл. 272 ГПК се препрати и към мотивите на първоинстанционния съд.

При този изход на спора на жалбоподателя не се следват разноски.

Същият следва да бъде осъден да заплати на въззиваемото дружество разноски за възнаграждение за особен представител за производството пред въззивната инстанция в размер на 300 лв. Тъй като жалбоподателят, представляван от особен представител, не е заплатил държавна такса за образуване на въззивното производство, на основание чл. 77 ГПК същият следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ОС – Пловдив сумата от 25 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1624 /10.04.2023 г. по гр.д.№ 134/2022 г. по описа на Районен съд-Пловдив,19 гр.с. .

ОСЪЖДА М. П. К. ЕГН *****, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ОС – Пловдив сумата от 25 лв., представляваща държавна такса за въззивно обжалване.

ОСЪЖДА М. П. К. ЕГН *****, да заплати на УМБАЛ „Свети Георги” ЕАД, ЕИК: 115576405, сумата от 300 лв., представляваща сторени пред въззивната инстанция разноси за възнаграждение за особен представител.

ДА СЕ ИЗДАДЕ на адвокат Д. А. Г.- особен представител на М. П. К. ЕГН *****, разходен касов ордер за определеното й адвокатско възнаграждение за въззивното производство в размер на 300 лева.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____